

Ποιήματα

ΕΠΟΠΤΕΙΑ

Πρόσωπα

<https://epopteia.gr/4053/piimata/>

ΜΕΤΑΠΟΙΗΣΗ

...τῶν μὲν γὰρ πράξεων ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους κύριοί ἐσμεν,
εἰδότες
τὰ καθ' ἕκαστα
Αριστοτέλης, Ηθικά Νικομάχεια

Πάλιωσε πάνω της
του ρόλου
το κοστούμι.

Άβολες οι αλήθειες της
τη σφίγγουν στο λαιμό.
Οι ακρότητές της
σκίζουν επαφές.
Και οι ώρες έγιναν απέραστες.

Τώρα
ενδύεται
τη σιωπή.

Αφουγκράζεται
του ενεστώτα
τα ενδεχόμενα.

Στο σάκο της μέσα πετά
τα θαρραλέα χρώματα
και τα φωνήεντα
εξεγερμένα.

Ύστερα φεύγει βιαστικά
ντυμένη επαναστάτης.

Για να μη μένει
η παρουσία
αδικαιολόγητη.

ΜΗΤΡΙΚΗ ΕΝΤΕΛΕΧΕΙΑ

Πνοή στη σάρκινη αδράνεια
του υλικού
το βλέμμα Σου
αναδύει αδήλων όψεις
στου εν δυνάμει τον ορισμό.

Καμπυλόσχημες
μορφές αγαλμάτων
σμιλεύει
εντός μου
το βλέμμα Σου
με κινήσεις απαλού.

Καλλιτεχνεί

του αγαθού το αποτύπωμα
στα ηχοτοπία της δικής μου σιωπής
το βλέμμα Σου
με ψηλαφήματα αφής.

Σκοπούς εξουσίας
υποθάλπει
το βλέμμα Σου
με το λώρο για μίτο
να πλανιέμαι
στο δικό σου
σκοτάδι και φως
αινώντας τα έργα σου
νυν και αεί.

Το βλέμμα Σου
θα ανατέλλει
ώσπου
να δύσει
το βλέμμα μου.

ΜΠΑΡΟΚ

*‘... οὗτος ἐκεῖνος’
Αριστοτέλης, Περὶ ποιητικῆς*

Και τότε οι γραμμές
να ξεγελάσουν βάλθηκαν το μάτι.
Στη συνάντησή τους με τα χρώματα
ζωγράφισαν μία φτερούγα
και πέταξαν μακριά

εκτός ελέγχου πια
ελεύθερες
από του δισδιάστατου
τον εγκλεισμό.

Δραματική η σύγκρουση
στη μοιραία αντάμωσή τους
με δύο ξένους.

Αυτός Δεσμώτης Προμηθεύς
με χρυσά καρφιά επιτυχίας
καρφωμένος
σε βράχο ηθικών επιταγών.
Στην απουσία ουρανού
σχεδιασμένα κάστρα
αντιπαροχές
απ' τους καιρούς της αναρρίχησης.

Σελάνα πλανεμένη εκείνη
από χρόνους δίσεκτους
ντυμένη
των φωτοσκιάσεων το δέος.
Στον αιθέρα της η παλέτα
με του στιγμιαίου τα ηχοχρώματα.
Στην παλάμη της κρατά
τα τείχη άλλης μιας Τροίας.

Έκπληξη.
Ο καμβάς θολωμένος
τα περιγράμματα ασαφή
στον μυστηρίου την ψηλάφηση.

Του Έρωτα αναλαμπή
σε κήπο απαγορευμένο.
Αναγεννησιακή η χαρά.
Μεσαιωνική η ενοχή.

Και το βήμα της απόφασης
να σέρνεται μαβί...

Διλήμματα ζωής
μπροστά σε μία μίμηση.
Με το τραγικό
να αφουγκράζεται...

Και αντικρίζεις απ' τη μια
τη θάλασσα τη γαλανή
την αταξίδευτη
της επανάληψης το γκρίζο γήρας
απ' την άλλη. .

Ναι στο ταξίδι θα πω
ανεμίζοντας
στην αισιοδοξία
του πράσινου.

Ανάμεσα στις πινελιές
ταξιδεύει πάλι
μόνη αυτή.
Προς την πλευρά του ερέβους.

Εκείνος

με την ελπίδα σκοτωμένη
εκλιπαρεί τον αετό
να φανεί κάθε σούρουπο.

ΠΟΙΗΣΗ ΗΘΟΥΣ

...έν οἷς γὰρ ἔφ' ἡμῖν τὸ πράττειν, καὶ τὸ μὴ πράττειν,
καὶ έν οἷς τὸ μή, καὶ τὸ ναί
Αριστοτέλης, Ηθικά Νικομάχεια

Πάλιωσε πάνω της
του ρόλου
το κοστούμι.

Τώρα
το απεκδύεται
στη σιγή.

Ολόσωμη
κοιτά γυμνό
το είδωλό της
στον καθρέφτη.

Σκιές της νύχτας
κρυφακούν
μεσήλικες ελπίδες
καμπύλες ανέμων
και θλίψης κοίλα
θυμούς

στην άκρη της αφής.

Αγέλαστη
φορά ξανά κατάσαρκα
το ίδιο παρελθόν.
Και στρέφει το βλέμμα
στο αμίλητο.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Όσα φοβάσαι
τα δικάζεις
και τα καταδικάζεις
συνεχώς
σε θάνατο.

Πρόσεχε.
Έτσι όπως πας
θα καταντήσεις
απόλυτος μονάρχης.

Και τότε
η ζωή σου
θα κρέμεται
από τη δικαιοσύνη σου.

ΣΥΜΠΛΗΓΑΔΕΣ

Ανάμεσα
φόβου και θυμού
ναυάγησαν τα πλοία σου.
Ύστερα μόνο ο βυθός.
Καθρέφτης του κόσμου
η θάλασσα.
Το φως μια αντανάκλαση.

Συνεπώς
βρίσκεσαι
τρίτος από της αληθείας.

ΤΗΣ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΙΚΗΣ

...εί θέλεις λαβών κάτοπτρον
περιφέρειν πανταχῆ
Πλάτων, Πολιτεία

Στης σιωπής το ανερμήνευτο
Γαία και Ουρανός καθρεφτίζονται
στον φωτός το υδάτινο κάτοπτρο.
Ο κόσμος
σε ηδονική συνεύρεση
με των αντανάκλασών του
την καλλίστη.

Δέντρα σκυμμένα στο νερό
τα είδωλά τους αγαπούν
και ας πνιγούν
στη λιμνοθάλασσα

των στεναγμών τους.

Από νύχτα σε άλλη νύχτα
παλινδρομούν περιπαθώς
τα δυο φεγγάρια.

Όμως
στο μέτρο του μεσημεριού
–Αλήθεια, να!–
ένα ζευγάρι ερωδιών
ελεύθερο
από των ίσκιων την πολιορκία
αναζητάει στο εμείς
της ευδαιμονίας την ουσία.

Μέμνησο, ψυχή, της Αρετής
και σπάσε τους καθρέφτες.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

... τῶν τοιούτων παθημάτων...
Αριστοτέλης, Περί Ποιητικῆς

Στην αγχόνη του δογματισμού
κρεμάστηκε η αληθινή ζωή σου.

Τώρα βουλιάζεις

σε στάσιμα εδάφη του ταύτον.
Πνίγεσαι σιωπηρά βράδυ - πρωί
με στερεοτύπων λογικές
καθηλωμένος
σε μοναξιά ανελέητη
σε απραξία τέλεια
στον φόβου την ειρκτή.

Και η αλαζονεία
της αυτάρκειας
τι μίμησις σπουδαία!

Το αταξίδευτο
στον Άλλου το υπερπόντιο
θα σε ορίζει αδιάκοπα
και ως θρονιάστηκες
σε αδιαλλαξίας μικρόκοσμο

την βιοτήν περαίνουσα
δίχως κάθαρσιν.